

POSTANOWIENIE

Dnia 10 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **K. C.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k., przy zast. art. 11 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 10 marca 2016 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 17 września 2015 r., sygn. akt II AKa [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w G.

z dnia 7 maja 2015 r., sygn. akt IV K [...]

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W kasacji od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 17 września 2015 r. obrońca skazanego zarzucił:

1. rażące naruszenie prawa procesowego, tj. art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3

k.p.k., które miało istotny wpływ na treść wyroku, a polegało na nienależytym rozważeniu zarzutów apelacji, co w konsekwencji doprowadziło do utrzymania w mocy wyroku Sądu Okręgowego, który zapadł z rażącym naruszeniem prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k., polegającym na braku przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom skazanego, które były spójne i konsekwentne,

2. rażące naruszenie prawa procesowego, tj. art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., które miało istotny wpływ na treść wyroku, a polegało na nienależytym rozważeniu zarzutów zawartych w apelacji, zwłaszcza zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych oraz obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 4, 5 § 2, art. 6 i 7 k.p.k., poprzez naruszenie zasady bezstronności, zastosowanie przez Sąd Okręgowy, a przyjętej przez Sąd Apelacyjny, nieobiektywnej i zupełnie dowolnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, uznanie za wiarygodne dowodów przemawiających wyłącznie na niekorzyść skazanego, przy jednoczesnym i konsekwentnym pomijaniu wszelkich źródeł dowodowych wykazujących jego niewinność, w tym zdyskredytowanie dowodów w postaci spójnych, konsekwentnych i logicznych wyjaśnień skazanego, rozstrzygnięcie nieusuwalnych wątpliwości na niekorzyść skazanego, nieustalenie w sposób prawidłowy rzeczywistego stanu faktycznego sprawy oraz bezkrytyczną odmowę przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom skazanego, nadto, „z daleko idącej ostrożności procesowej” obok zarzutów obrazy prawa procesowego:

3. rażąca niewspółmierność kary wyrażająca się w skazaniu na karę 10 lat pozbawienia wolności, w sytuacji, gdy K. C. powinien być skazany na karę znacznie łagodniejszą, zwłaszcza, że warunki i właściwości osobiste skazanego, a także całokształt okoliczności niniejszej sprawy, pozwalały Sądowi odwoławczemu, kierującemu się dyrektywami wymiaru kary, zmienić wyrok Sądu Okręgowego oraz orzec karę w łagodniejszym wymiarze.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie skazanego, ewentualnie o uchylenie także wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej w [...] wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna. Podkreślić trzeba, że Sąd odwoławczy odniósł się do wskazanego w apelacji zarzutu obrazy przepisów prawa procesowego, a to art. 5 § 2 k.p.k., art. 6 k.p.k. i 7 k.p.k. oraz do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Wbrew twierdzeniom autora kasacji, Sąd ten przeanalizował zatem wszystkie zarzuty, czyniąc to przy tym szczegółowo, z odwołaniem się do przekonującej i prawidłowej argumentacji, której nie ma tu potrzeby powtarzać.

Zauważyć trzeba, że w zakresie oceny wyjaśnień oskarżonego obszernie i trafnie wypowiedział się już Sąd pierwszej instancji ze wskazaniem, w jakim zakresie i z jakich powodów uznał je za niewiarygodne. Sąd ten rozpatrywał również możliwość zastosowania w niniejszej sprawie art. 15 § 1 k.k., słusznie ją odrzucając. Rozważania te w pełni zaakceptował Sąd Apelacyjny (w zakresie wyjaśnień oskarżonego - k. 823-824v, a w kwestii art. 15 § 1 k.k. - k. 825). Nie mogą zatem przekonywać wywody obrońcy w zakresie art. 15 § 1 k.k. zawarte w kasacji. Ponadto, wbrew twierdzeniom skarżącego, wyjaśnienia oskarżonego nie były spójne i konsekwentne, a na ich zmienność zwróciły już uwagę Sądy orzekające. Zauważyć trzeba i to, że wyjaśnień (w zakresie, w jakim zostały one uznane za niewiarygodne) nie wspierał żaden inny dowód. Nie można więc mówić, że doszło do pominięcia wszelkich źródeł dowodowych wykazujących niewinność skazanego (zarzut II kasacji), skoro jedynym takim dowodem były owe wyjaśnienia, a Sądy wyraźnie wypowiedziały się, dlaczego nie dają im wiary co do opisywanego w nich przebiegu zdarzenia, w wyniku którego pokrzywdzona została J. C.. Sąd Apelacyjny podał przy tym powody, dla których dał wiarę wersji pokrzywdzonej. Skoro tak, to nie można uznać za zasadny tego fragmentu zarzutu II kasacji, w którym przyjmuje się, iż doszło do naruszenia zasady bezstronności. Sądy nie mają bowiem obowiązku przyjmować wersji najkorzystniejszej dla oskarżonego. W sprawie niniejszej wykazano przy tym, dlaczego Sądy dały wiarę wersji przedstawianej przez pokrzywdzoną, a odrzuciły odmienne twierdzenia co do przebiegu zdarzenia prezentowane przez oskarżonego. Zapoznanie się z uzasadnieniami Sądów dowodzi również, że niezasadne jest stwierdzenie autora kasacji, iż w sprawie pojawiły się wątpliwości w rozumieniu art. 5 § 2 k.p.k. Autor

kasacji nadmierne znaczenie nadaje wyjaśnieniom w zakresie, w jakim pozostają one sprzeczne z ustalonym stanem faktycznym.

Podsumowując, stwierdzić trzeba, że kontrola odwoławcza była prawidłowa. Sąd Apelacyjny ustosunkował się w swoim uzasadnieniu do każdego zarzutu w sposób pełny, z wskazaniem konkretnej i przekonującej argumentacji. Nie doszło tym samym do zarzucanej w kasacji obrazy art. 433 § 2 k.p.k. czy art. 457 § 3 k.p.k. Wniesiona kasacja stanowi jedynie polemikę z ustaleniami faktycznymi przyjętymi przez Sąd pierwszej instancji, a w pełni zaaprobowanymi w wyniku kontroli odwoławczej przez Sąd Apelacyjny. Skarga ta to jedynie próba wywołania ponownej, acz niedopuszczalnej, kontroli orzeczenia Sądu Okręgowego, tym razem przez Sąd Najwyższy.

Odnosząc się zaś do ostatniego - sformułowanego „z ostrożności procesowej” - zarzutu, stwierdzić należy, że jest on niedopuszczalny. W kasacji strona nie może podnosić zarzutu niewspółmierności orzeczonej kary. Obrońca - jak się wydaje - niewłaściwie rozumie zapis art. 523 § 1 k.p.k. - „kasacja nie może być wniesiona wyłącznie z powodu niewspółmierności kary”, na co wskazuje okoliczność, że omawiany tu zarzut stawia on - jak sam stwierdza - „obok zarzutów odnoszących się do rażącej obrazy prawa procesowego”. Powyższe wskazuje, że zakłada on błędnie, iż w razie sformułowania w kasacji zarzutów naruszenia prawa materialnego lub procesowego, zarzut dotyczący niewspółmierności orzeczonej kary jest dopuszczalny.

Kasacja jest zatem oczywiście bezzasadna, a zarzut trzeci wręcz niedopuszczalny.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu.